

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

»Ker — No, odkrito vam vse povem!«
 Porinil mu je poln kozarec in zaupljivo pravil:
 »Z nami se vozi neki orjaški človek, ki mu pravijo Old Firehand. Ste ga videli?«
 »Kaj pa! Strašno močen človek je!«
 »V njegovi družbi sta še dva, črnobrađat človek, ki mu pravijo Tom, in —.«
 »Tudi tistega sem videl.«
 »— in neka pustna šema v dolgi usnjati suknji, teta Droll mu pravijo. Ste tudi njega videli?«
 »Pravkar je prišel na krov?«
 »Da, tisti. Vidim, da poznate ljudi, ki nas zanimajo!«
 »Kaj bi bilo z njimi?«
 Tisti Old Firehand je bogat farmer in ona druga dva sta njegova gosta, k njemu potujeta.
 Slučajno smo tudi mi namenjeni na tisto farmo, delo dobimo. Pa bi radi zvedeli, kdo so tisti ljudje. Saj razumete —! Človek ne stopi rad v službo pri ljudeh, ki jih ne pozna —.«
 »Seveda ne!«
 »Kakor vidite, ne zahtevam od vas nič napačnega in prepovedanega!«
 »All right, — vse v redu — sir! Nihče mi ne more braniti, da slišim, če se drugi glasno pogovarjajo.«
 »Pa tudi utegnete poslušati? Mislim, če nimate morebiti službe prav sedajle —.«
 »Šest ur sem prost in lahko počenjam, kar se mi zljubi.«
 »Dobro! Prisluškovali torej bodete.
 Ampak v jedilnici! Smete stopiti v jedilnico?«
 »Prepovedano mi ni. Pa opraviti nimam nič v jedilnici.«
 Razmišljal je.
 »Lahko bi kako reč prinesel ali odnesel —.«
 »Premalo! Mudili bi se kvečjemu nekaj minut in bi nič ne slišali ali pa le kako besedo.«
 »Hm —! Je res —! Sesti pa ne smem —.«
 »Ali nimate v jedilnici dela, ki bi se z njim pomudili vsaj za nekaj časa?«
 »Žal ne —.«
 Spet je razmišljal.
 »Pač! Okna so umazana, snažil jih bom.«
 »Ne bo sumljivo?«
 »Ne. Jedilnica je ves dan zasedena in okna umivamo tudi, če so potniki v jedilnici.«
 »Vi jih umivate?«
 »Okna mora umivati pravzaprav steward. Pa zelo se mu prikupim, če opravim delo mesto njega.«
 »Zasumil bi, da kaj nameravate —.«
 »Ne! Zvito se ga bom lotil. Dobro ve, da nimam denarja in da sem rad žejen. Pa mu porečem, da rad danes umijem okna mesto njega, če mi plača kozarec dobrega brandyja.
 Le nič se ne bojte, sir! Dobro bom opravil! Koliko mi obljubite?«
 »Plačam po vrednosti novic, ki mi jih prinesete, najmanj pa tri dolarje. Upam, da ste zadovoljni?«
 »All right! Se bo naredilo!
 Še enkrat mi nalijte, sir, pa pojdem.«
 Izpil je poln kozarec in odšel.
 Tovariši so se lotili cornela in ga izpraševali, kaj namerava s črncem.
 Navihano se je režal in pravil:
 »Ubogi trampci smo, veste, in oči moramo odpreti, če hočemo kaj 'zaslužiti' —! Plačali smo voznino, kar pomeni za naš žep izgubo. Vrniti nam morajo tisti denar, vse bomo storili, kar moremo, da ga dobimo nazaj. Pot je še dolga, naša blagajna pa je prazna!«
 »Saj si jo bomo napolnili iz železniške blagajne, ki jo mislimo izprazniti, kakor si pravil!« je dejal eden.

»Ali veš, da nam bo uspelo —? Če nam ne uspe, — ali bomo s praznimi žepi potovali v gorovje?«

Pritika se nam nudi, da si jih lahko napolnimo kar tukajle na parniku, — res neumni bi bili, če bi je ne zagrabili! Bolje prej seči po denar ko pa prepoznol!«

»Hm —! Da povem naravnost, — krasti mislimo na krovu? Nevarno bo!«

»Prav nič!«

»Če okradeni opazi izgubo, bo zagnal hrup, vsa ladjo bodo preiskali in vse potnike in tudi nas —! In nas še najpoprej! Našli bodo ukradeni denar in nas obesili!«

»Največji otrok si, kar sem jih kedaj srečal! Taka zadeva je nevarna ali pa tudi ne, kakor se je pač kdo loti. In jaz sem eden tistih, ki bi se je ne lotil od napačne strani, to sam dobro veš!«

Le lepo ubogajte in storite, kar vam naročam, pa nam bo vse uspelo, tudi zadnji, največji udar!«

»Gori na Srebrnem jezeru —? Hm —! Če te le ni kdo potegnil s tistim jezerom —!«

Cornel je zamahnil z roko.

»Pshaw —! Vem, kar vem!«

»Pa nam povej, kaj je s tistim jezerom!«

»Mi na misel ne hodil! Ko pridemo na mesto, vam vse povem, prej pa ne! Čemu tudi? Saj bi me ne razumeli. Do tedaj pa mi zaupajte in mi verjemite, če vam pravim, tam gori ležijo zakladi, da jih bomo imeli dovolj za vse življenje!«

Pa pustimo nepotrebno besedičenje! Opazujejo nas! Rajši mirno počakajmo, kake novice nam bo prinesel neumni nigger!«

Naslonil se je na ograjo in zaprl oči, kar je bilo za trampe znamenje, da ne mara nič več slišati in tudi ne govoriti.

Trampi so polegali in zadremali, eni pa so še šepetali o velikanskem cornelovem načrtu, ki jim bo nesel milijone in ki so se mu radi njega zavezali na življenje in smrt.

»Neumni nigger« je menda le dosegel, kar je nameraval. Zdavnaj bi se že bil vrnil, da mu ni bilo mogoče prisluškovati. Videli so ga, da je stopil v stewardovo kabino in odšel v jedilnico. In dobra ura je minila, da se je spet prikazal. Cunje je prinesel, najbrž tiste, ki je z njimi snažil okna, jih zanesel k stewardu pa prišel k trampom in prisedel.

Ni videl, da ga ostro opazuje četvero oči —. In tiste oči so bile oči Velikega in Malega medveda.

Cornel ga je že nestrpno čakal.

»No —? Kako ste opravili?«

Slabe volje je dejal:

»Zelo sem se potrudil, pa ne verjamem, da bom za svoje novice prejel kaj več ko tiste tri dolarje —.«

»Kako to? Povejte, kaj ste čuli!«

»Zmotili ste se, sir!«

»V čem?«

»Tistemu orjaku je sicer ime Old Firehand, farmer pa ni. In tudi Črni Tom in teta Droll nista njegova gosta.«

Cornel se je naredil razočaranega.

»Takó —? O ti smola!«

»Da da! Tisti orjak Firehand je slaven lovec in westman, ne pa farmer! Farmerja sploh ni med njimi.«

»Kam pa potuje?«

»V Skalno gorovje.«

»Kam posebej?«

»Ne vem.«

»Preslišali ste!«

»Ne! Na vsako besedo sem pazil, nobena mi ni ušla.«

Tisti trije, ki bi jih naj opazoval, so sedeli za sebe, ločeni od drugih potnikov. Pri njih je sedel le oče dekleta, ki ga je napadel panter. Tistemu je ime Buttler.«

»Farmer je?«

»Ne, inženjer.«

»Kam pa tisti potuje?«

»V gore z Old Firehandom.«

»On —? Inženjer —? Po kaj pa potujeta v gore?«

(Dalje sledi.)

Čuden potnik.

Oktober 1875 je bilo več potnikov v poštnem vozu na vožnji iz Coventry v London. Kmalu se je razvil živahen razgovor. Samo en gospod, ki je sedel sključen v kotu, se ni zmenil za občo zabavo. Vsi so bili prepričani, da spi in so ga pustili na miru. Ko se je pričelo svitati, se je ustavil poštni voz na postaji v nekem kraju. Vsi potniki so izstopili, da bi zjuterkovali. Vljuden potnik je hotel opozoriti na teleeno okrepčilo tudi ves čas molččega tovariša v kotu voza. Ni prejel nobenega odgovora in se je odstranil ves nevoljen. »No, gospod v kotu mora biti prava surovina«, je rekel postiljonu. »Stor sključeni, sploh ne da nobenega odgovora!« »Rad verjamem«, je odgovoril postiljon. »Včeraj so ga obesili radi konjske tatvine. Njegovo truplo je kupil zdravnik v Londonu, kamor ga peljem. Potnik se vendar ne morejo spotikati nad za vse čase obmolklim tovarišem.«

Najbolj nevarno mesto za ladje

se nahaja v morju in sicer južno od visoko proti severu ležečega otoka Islandija. Tamkaj neprestano spreminjajo pod morjem delujoči ognjeniki globotino morja. Uradno je ugotovljeno, da je tamkaj ponesrečilo in se razbilo tekom zadnjih 25 let 400 ladij in ob življenje je bilo 2 tisoč mornarjev in ribičev. Na najbolj opasnih mestih je največ rib in ribje bogastvo je kljub znani nevarnosti vedno nova privlačna sila za ribiške ladje in parnike.

Najbolj znameniti tekač.

Najbolj znamenitega tekača je imela uslužbenega vdova po vajmarskem (na Nemškem) vojvodu Amalija. Gre za Antona Focke, ki je leta 1747 dohitel divjega zajca v polnem diru, ga ujel in na željo gledalcev celo da-leč prehitel.